

Ca-Nostra

*** ANY QUINT NÚM 171 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 27 DE JANER DE 1912 ***

EN DEFENSA DE LA LLENGUA

Un erudit estovat ha dit en les columnes de *La Almudaina*:

«... la prosa que no es articulo de lujo, debe ir en castellano.»

«El ejercitarse en la prosa mallorquina, lo tengo por inocente deporte, sin finalidad posible.»

Segurament, qui fa tals afirmacions no ha sabudes preveure les últimes conseqüències qui s'en derivarien; lo contrari, suposaria una monstruosa degeneració patriòtica.

El voler suprimir ab dret seny la nostra parla de la prosa, equival a volerla suprimir de la nostra cultura, per inaccessible la cultura popular, y, ab quin dret?

Tals afirmacions fetes per un estern provocarien l'execració d'un poble qui s'estima y s'aprecia per lo qu'es, y qualche primcernut pentura les cercaria qualificació dins la *Lley de Jurisdiccions*. Qu'en direm d'un mallorquí qui les sostén? Car elles contenen un gran despreci per la nostra parla, el desig d'ofegarli la saba y d'assassinarla de fam; y com el llenguatge es cosa viva, consubstancial ab la personalitat del poble qui la parla, volerli matar la llengua, es volerli fer sufrir una *capitis diminutio* reduintlo primer a la incapacitat y després a la anul·lació.

Per sort, clam inconscient no puja al cel, y si veym casos individuals de tal anul·lació, son casos aïllats, com el d'un brancó mort a un arbre ple de toria; car colectivament, el nostre poble no té ganes de morir.

Venir s'en are en que la prosa mallorquina no té «finalitat possible», quant la nostra llengua está regonescuda internacionalment dins el mon científic, quant la Sorbona de París y la Universitat de Zürich admeten disertacions (prosa) en la nostra llengua per conferir el doctorat, tals afirmacions resulten una mica *demodés* per no dir que fan beneyt.

Y lo bó es qu'el senyor aludit sembla un purista, un mallorquinista (?) d'aquells qui no poden sentir sens indignació patriòtica el crit de *Visca Mallorca catalana!*, per que axò, al seu entendre, suposa la nostra absorció dins Catalunya. S'alsuraria cap mica si un deya *Visca Sóller mallorquina!*? Que diria en cambi si diguessen *Visca Mallorca sollerica!*?

Som catalans perque som mallorquins, però no som mallorquins perque siam catalans. Avuy, es veritat axiomática de la ciencia política que *les nacionalitats se determinen per l'unitat de idioma*. Generalisant més afegim

que som espanyols perque som mallorquins, però no som mallorquins, perque siam espanyols. Afirmar lo contrari es capgirar l'orde de la naturalesa; y el pendre molins de vent per gigants es cosa quixotesca.

Comparant el criteri de dit senyor ab l'amor que aparenta tenir a Mallorca, m'apar que aquexa amor es estrambòtica, consistent en voler una Mallorca rica, sana, grassa, com un moniato d'una arrova, o com una truja monstruosa escardant de grex qui fos l'admiració de tots els *granaderos* del mon, sense preocuparse de la seva anima, dels graus de la seva mentalitat, ofegant la seva fecunditat espiritual *qui se nodrex y viu del propi llenguatge*.

La verdadera amor a Mallorca ha d'esser integral y no imitarla a una Mallorca esquefida, a la Mallorca dels bons porcs, dels bons aubarcocs, de les bones carabasses, de les bones mongetes; de tot lo cual en tenim, es ver!, exemplars maravillosos; però, y la nostra vida espiritual? l'hem de tenir manlevada, perque mos vengja baldera o estreta? ens hem de resignar a esser borts tenint una nissaga gloriosa com qualsevol altre?

La pèrdua de la propia llengua, segons la Sagrada Escriptura es un càstic de Deu: *«...et loquela altera loquetur ad populum istum»* (Is. 28-11), y els qui demanen un càstic sobre ells metexos, o son uns grans pecadors, per no dir crimiñals, o uns grans inconscients.

Lo que hi ha es que qui mira, p. e., el Puig-Major de subax, el veu molt altrament del qui'l mira d'enfora, sobre tot ab atmosfera calitjosa, y aquex erudit mira certes coses ab les ulleres d'artifici acadèmic del sigle passat, a través d'una cultura niala y del emboyrament produït per vista cansada y vella; mentres que la generació actual evoluciona y veu aquelles metexes coses de molt distinta manera, més aclarides de llum, perque en un afany de llibertat ha sabut sortir dels caminadors acadèmics yatansarse a la realitat.

En contraposició afirm.

Per dignitat, per respecte a nosaltres metexos y per no procedir contra natura, hem d'escruiure la prosa en la nostra llengua.

Exercitarse un mallorquí en la prosa castellana, me sembla un deport ni millor ni pitjor que exercitarse en altra prosa, la ginoysa per exemple; però exercitarshi ab miras literaries, es rentar el cap al ase, perdre el temps y el llexiu. Axí ho prova la historia de dos sigles.

No més he de fer contar:

1er. Tots tenim el dret de dir bajanades,

segons afirmá en Canalejas en el Congrès.

2on. *Todo es del color del cristal con que se mira*; máxima avalada p'en Campoamor, però que pot resultar falsa si un patex de daltonisme o es cego.

Per lo demés convenc en que aquesta prosa, no per esser mallorquina sino per esser meva, no es més que *«un inocente deporte, sin finalidad posible.»*

Verber.

L'HORT DE LES MÓNJES

Silenci capvespral. L'hort del convent reposa santament

tot plé d'olors divines;

son els fruiters de branques desmaiades,

els présechs d'or, les peres caputxines,

superbes arrecades,

mel de clausura,

petóns le sol, tornats fruita madura.

Reposa santament

l'hort del convent

i una cançó tranquila

vaga entorn dels xiprers, vaga i s'enfila

tota serena

com una ofrena;

cançó de grill, cançó fervent de posta,

que com un glop d'incens, puja y s'enrosca.

A l'ora capvespral,

al fons del pou de la cisterna vella,

hi ha una claror d'estrella,

una claror de nit primaveral.

Es la mirada dolça

de la pluja d'hivern, pluja sagrada

que viu empresonada

texint randes de molsa.

Reposa santament

l'hort del convent,

cleda gentil

de la puresa,

recó tranquil

hont floreix la bellesa

de l'importal visió

de Deu Nostre Senyó.

Del Bon Pastoró

de les ovelles b'arques,

del coronat de llum,

del que posa'l pèrfum

dalt de tot les b'arques.

Del que ronda pel claustre quan fosqueja

per sentir l'abadesa com salmeja.

*Del Amor dels amors, que's torna pá
per combregá,
del Amor dels amors, que's torna vi
per oferí...*

*Reposa santament
l'hort del convent...*

JOAN M. GUASCH.

Del «Almanaque de los Amigos del Papa».

CREUS

En aquell temps Sant Josep i la Verge Maria anaven per aquest món enllà en companyia de l'infant Jesús. L'infant Jesús, com era encara petit, anava entremig dels dos, donant sa mà esquerra al gloriós patriarca i sa mà dreta, aquella blanca mà que havia de fer tants de miracles, a sa Mara Santíssima.

Com eren pobres i el camí era llarg, vivien de la caritat de les bones ànimes. Quan algú, compadeixent-sen, els en feia, lo besaven i deien am gran afecte «Déu vos ho pac»; i a qui no'ls donava res, que li havien de dir? Li deien també «Déu vos ho pac», desitjant-li tota mena de benediccions.

Sant Josep anava davant de tots d'una porta a l'altra, tustant am son bastó: truc, truc.

—Qui hi ha?—li digueren en una casa des de dins.

—Uns pobres que anem de camí,—respongué el sant patriarca.—Ens farieu una gracia de caritat per amor de Déu?

—Déu vos ampari,—li feren de resposta.

—Aquests seran pobres com nosaltres,—afegí'l sant.—Truquem an aqueixa altra casa que té aires de palau: aquí viurà gent rica i, caritativa que ns omplirà'l sarró.—Sant Josep picà i digué:—Voldrieu fer una almoïna a uns pobres pelegrins, per amor de Déu?

—Per pelegrins estem,—respongué una veu rogallosa, sense obrir la porta.

—Deuen estar malalts,—digué Sant Josep.

—Els rics també passen malalties i penes.

Trucà a una altra casa grossa i li respongueren «Déu n'hi dó», i en altre ni això li digueren, responent-li solament els goços am sos lladrucs poc falaguers.

Sant Josep era un sant de paciència: si hagüés sigut tot sol en el copliri, no l'hauria acabada mai; més al veure tant mal rebuts sa santíssima esposa, que era l'esperança d'Israel, i aquell infant Jesús, que era l'esperança i la salvació del món, dues llagrimes amargues li rodolaren cara avall.

L'infant Jesús ne tingué compassió i, sentint brotar també les seves de sos hermosos ulls, digué a Sant Josep:

—Truqueu, si us plau, an aquella cabanyeta.

Era la més ronega de les cases d'aquell poble i tant petita que ni'l sant ni sa esposa santíssima se n'havien adonat; més, això sí, totes estaven tancades i barrades com si tinguessin por de lladres, i aqueixa, que no tenia res per amagar, estava oberta de pinta en ample: ni solament hi hagueren de trucar.

—Ave Maria Puríssima,—digué Sant Josep a l'arribar a l'entrada.

—Sens pecat fou concebuda,—respongué una pobra vella que li prenia'l sol asseguda en un mal escambell i fent rodar el fus.

—Dóna, la bona dòna,—li digué'l sant fuster,—ens farieu un bocí de caritat, per amor de Déu?—La velleta era pobra com una rata, son casinyot estava buit i escombrat per la miseria, i no tenia res més que tres panellets de segol que acabava de coure sota la cendra de la llar; més vegé aquell vellet de barba blanca i de cara venerable, contemplà aquella mare que semblava un serafi i, no semblant-li persones d'aquest món, cuità a fer-los present dels tres panellets de la panera. Donà 'l més gros a Sant Josep, el mitjanser a la Verge Maria i el més petit, que estava coronat amb un brot d'alfabrega com una montanyeta amb un pi, el donà a l'infant Jesús. L'infant Jesús rebé l'almoïna amb un somris d'aquells que entren i's queden dintre de l'ànima com una penyora del paradís, mentres Sant Josep li deia ple d'agraïment:

—Déu vos ho pac, bona dòna; Déu vos ho pac.

Jesús, Josep i Maria se n'anaven contents d'haver trobat una ànima bona. Quan foren un troç enllà la Verge Maria se girà a l'infant Jesús, qui com a Déu que era havia d'esser el pagador d'aquella obra de caritat, i li digué:

—Fill meu, i quina paga li donareu per aqueixa almoïna que'ns ha feta?

L'infant Jesús li respongué:

—Mare meva, la paga la tindrà en el cel: ací en la terra, creus i més creus.

JACINTO VERDAGUER.

LA DECANTADA

IGUALDAD SOCIALISTA

El socialismo pretende poner como remedio al malestar social la práctica de una igualdad utópica.

Es una idea absurda, que solo puede arraigar en cabezas desequilibradas.

Puede haber dos clases de desigualdades: la desigualdad desordenada, (que produce el pauperismo y la extrema miseria) y la desigualdad harmónica (que coloca á cada individuo en el puesto que le corresponde).

La desigualdad harmónica es inevitable, es necesaria, es un bien, lo exige la misma naturaleza; la desigualdad excesiva y desordenada en un mal que es posible remediar, que es preciso evitar.

La igualdad absoluta—pretenida por el socialismo—una quimera.

La naturaleza nos dá la más admirable lección. Distribuye sus dones con «harmoniosa desigualdad». A unos dá talento, fuerza, valor, belleza; á otros crea torpes, rudos, desmañados, débiles, enfermizos, apocados, deformes; pero de tal modo, que cada cual necesita de los demás, y que el trabajo de uno sólo no prospere si no enlaza con la labor común; maravilloso mecanismo, que no funciona sin la harmonía del conjunto; máquina portentosa, en donde no puede eliminarse ni

la más despreciable rueda.

No hay ningún trabajo despreciable, hay ningún ser que no tenga una misión que cumplir. Todos son útiles, todos son necesarios; pero cada cual ocupando su puesto.

El plan divino es formar de la sociedad un inmenso organismo. La misión de cada hombre es vivir para los demás. Nada reserva para sí sus energías. Si la sociedad humana de vivir feliz, debe amoldarse á esta ley universal.

Que el fuerte trabaje para el débil, y el débil ilumine al ignorante, y el que tiene don lo comparta con el que no, para que, perdiendo unos de otros, se estrechen cada vez más los vínculos del amor fraternal, como fin de la vida. La sangre corre para todos los tejidos, y la luz se difunde para iluminar á to lo; del continuo comercio de la vida y de leyes naturales, resulta la harmonía universal.

El que no se cuida más que de sí, el que «detiene» la corriente de «gracias» que cae para que se repartan, «usurpa» un tesoro que no le pertenece.

Las aguas que se «detienen» se estancan, se pudren empantanadas, y, lejos de fertilizar la tierra, envenenan el lugar en donde se detienen.

¿Puede esperarse la salvación por la cantada igualdad socialista? ¿Acudirá el mundo á recibir la «última» palabra del problema de Aquel que dijo la «primera»?

Caja Rural de Petra

Aquesta important associació benèfica gué Junta General dia 21 d'aquex més donar conta del seu estat econòmic, regida per gran animació entre'ls socis, augmentant cada cosa de no dir, després de la conferència donada en ella el P. Redol dominico.

En dita Junta s'aprovaren els comptes i la memoria que demostren l'estat sempre creixent de la societat.

El Secretari D. Francesc Ramis, nos ha presentat més un extrat del balans que posam a continuació:

«Movimiento de cuentas del 3.º ejercicio correspondiente al año 1911.

Entradas por todos conceptos, 337.713

Salidas id id id 295.168

Existencia. 42.544

MOBILIARIO

Valor del de la Caja 1.285

PRÉSTAMOS

Pignoraticios en curso 765

Con fianza personal 43.830

Suma. 44.595

DEPÓSITOS

A plazo fijo 76.355

En libretas de ahorro 6.885

Para seguro del ganado 100

Suma. 83.340

BALANCE

ACTIVO 2.842.997

Numerario

Efectos á cobrar	38.128'95 P.
Mobiliario	1.285'50 P.
Anticipo de alquiler	50'00 P.
Pignoratícios	765'00 P.
Con fianza personal	43.830'00 P.
Suma.	86.902'44 P.
PASIVO	
A plazo lijo	76.355'50 P.
Aherros	6.885'16 P.
Seguros ganado	100'00 P.
Suma.	83.340'66 P.
COMPARACIÓN	
Activo	86.902'44 P.
Pasivo	83.340'66 P.
Capital social	3.561'78 P.
V.º B.º	
El Presidente	
Juan Coll	
El Secretario	
Francisco Ramis	
El Cajero	Jerónimo Rullán

Teadures d'or

Lerroux. enemigo acérrimo de la propiedad iigran propietario!!!

Lerroux, el cáudilo radical iconoclasta enemigo de los plutócratas, es ya propietario de una magnífica finca urbana construida en el barrio más aristocrático de Madrid. Hace unos veinte días, en la notaria del señor Moragas se firmó la correspondiente escritura de venta por virtud de la que, la señora viuda de Meric, importante industrial que hizo una fortuna de dos millones de duros en la fabricación de chocolate, ha vendido en 240.000 pesetas un hotel con amplio garage y bien cuidado jardín al diputado por Barcelona, hotel de construcción moderna, levantado en la calle O'Donell, á dos pasos del paseo de coches del Retiro. La adquisición calificanla personas peritas de verdadera ganga, sobre todo si llega á realizarse cierto proyecto de expropiación forzosa para la apertura de una nueva calle, que duerme en las oficinas del Ayuntamiento de Madrid.

Es de suponer que el señor Lerroux no repetirá ya las excitaciones á jos jóvenes bárbaros, para que penetren á saco en las oficinas de los Registros de la Propiedad y destruyan la documentación preciosa conservada allí por ministerio de la ley.

¿De donde habrá salido el dinero? Porque lo cierto es que no se le conoce otro oficio que el de periodista, y no lo ejerce.

Y cuando no se tiene oficio y se compran casas de 240.000 pesetas, no es extraño que los murmuradores digan esto y lo otro y lo de más allá.

El comentario á esto que transcribimos, nos lo da el semanario radical «La Lucha de Reus», el cual en un sustancioso artículo condensa esta verdad.

«Sobran mitins, sobran discursos, sobran veladas, banquetes, conferencias, concejales, diputados, jefes y partidos; pero en cambio

faltan *hombres, hombres y hombres.*

Con tanto sobrante, no hemos podido hacer más que engordar á «escrupulosos» pillos, y encumbrar á santones desvergonzados».

Estos por supuestos son de la camada de Lerroux, etc., etc.

Termina el articulito con estas palabras.

«Fuera pues tanta porquería sobrante, y vengan «hombres»; si no queremos que se nos llame gallinas, con toda la extensión de la palabra».

Cómo se conocen los cofrades ¿no es verdad lectores benévolos?

Postals Catequistes

Hem rebut de D. Joan Bibiloni, Acòlit, una excelent colecció de postals catequistes editades per un membre de la *Acción Social Popular*.

L'idea de la propaganda catequista, postalera es l'idea de la reacció antipornogràfica y merex aplaudiment y que'ls catòlics la apoin.

Ab axò si que no necessiten sortir de lo ordinari per ferne propaganda, tant metex n'escriven; idò, enviem les bones, emprem les catequistes.

Son molt barato: la primera colecció val 20 céntims. A n-aquesta Administració en despatzarem y quin vol en gros el representan exclusiu a Mallorca es l'amic Bibiloni.

Cronicó d'Inca

Janer de 1912.

Dia 20.—A Inca se fa un rigurós descans festival, solament se nota cu' un tay de treballadors fan feyna, tal volta creguentse que la festa de Sant Sebastiá es una festa suprimida pel Papa y no e-hu es, es a dir, no e-hu es perque ja no era dia de precepte.

—A l'ofertori de la missa major el Sr. Rector del Pont d'Inca, cantant les glories de Sant Sebastiá fa una gran defensa de la Religió Catòlica.

Al capvespre se fa la processó a la Capelleta de Sant Sebastiá del carré del Cep y el vespre el rosari tradicional ab ses guiterres, el fogaró y visques de rúbrica.

En tots els actes la concurrencia es nombrosa.

Dia 21.—Se fá la festa religiosa de Sant Antoni de Viana. Se canta una partidura d'en Perossi a l'ofici major y enredona un hermós penerigic del Sant Abat Mossen Jaume Sastre de Lluchmajor.

—Acaben els eszercissis espirituals que dona el Rnt. P. Jaume a les Fiyes de María. Com sempre el popular missioné del Ss. CC. en les seues amonestacions sobre les veritats eternes, mou gran rebumbori despertant les conciencies dels qui l'escolla.

Mossen Antoni Ferragut, Director de la Congregació y la distingida Dama, D.ª María Ignacia Verd, protectora de la metexa, deuen estar ben satisfets del resultat dels eszercissis en la concurrencia d'atlotes qu'han assistit a n-els actes, y a la comunionassa que coroná tan aprofitada tasca del esperit.

Dia 23.—Se repartexen les papeletes del repartiment del consums de 1912, el metex temps se posa de manifest a l'entrada de la Sala. L'impressió general es que s'han posat les cuotes d'antany en molt poques diferencies.

—Parex que se posa una nova societat, o sia una *Joventut conservadora*. Ara fan el reglament y ja s'indica la casa social aon s'ha de establir.

Que vaja avant si se té per finitat l'engrandiment d'Inca.

Dia 25.—Els principals preus que retgiren en nostro mercat son els següents.

Bessó (el quintá)	112'50
Blat (la cortera)	17'50
Faves idem.	16'50
id. foresteres idem.	15'50
Moniacos (el quintá)	3'00

El Cronista.

ADORANT.

*Quant no't veig la fosca'm cega,
Quant te veig la llum me roda;
Sent la vida qui m'abrassa,
Sent la mort qui'm desconorta.*

*Quant te veig mes flors reviuem,
Quant no't veig mos goigs se moren;
L'esperansa'm vest de festa,
La tristesa'i cor m'endola.*

*Quant no't veig mon cor s'afona,
Y quant te veig mon cor vola;
Si no't tench lo mon me falta,
Y si't tench lo mon me sobra.*

G. R.

Contarella de la Nou

Dos atlots trobaren una nou devall un no-gué que hi havia a l'entrada del poble.

—Es meua—deya un—perque l'he vista primer.

—No, qu'es meua—responia s'altra—perque l'he cuida.

Ab axò comensen a barayarse, a banyarse el nás de saliva y ja m'están afarrats, com dos cans de bou.

Un bergantell s'hi acosta per departirlos y plantantse en mitj d'ells los diu: jo faré justicia.

Agafa la nou y la xapa per mitj y los dona una cloveya per hom dientlos: mitja per tú qui l'has vista primer y mitja per tú qui l'has cuida; ara el bassó es per jo qui he fet de ju'je.

Axi arriben acabar molts de plets.

Aquest setmenari se publica ab censura eclesiástica.

Refrans, ditxos, adagis o proverbis.

1.
Any nou, vida nova.
2.
Axi com l'hem vist comensar, que'l vejem acabar.
3.
Flor de Janer no n'úmplen pané.
4.
Bon abre, fa bon fruit.
5.
A abre caigut, tothom fa llenya.
6.
A sa pressó y en es llit, se conexen els amics.
7.
Qui no se cansa, alcança.
8.
Aigo passada, molí no mol.
9.
S'homo agut, no mes riu un pic cad'any.
10.
Acabar es pá primé que sa talent.
11.
Qui molt abraça, poc estreny.
12.
S'aigo sempre se cola en es lloc més bax.
13.
Com més amics, més clars.
14.
Pera baxar tots es Sants ajuden.
15.
Amor, ab amor, se paga.
16.
Més se fá ab amor qu'ab l'espasa.
17.
Les primeres amors son les millors.
18.
Guardet d'aigo que no corre;
19.
Derrera es mort venen ses antorxes.
20.
Ántes, ántes va dir en Canyot, y estava dalt la forca.
21.
Qui apadassa, son temps passa.
22.
Morta l'aranya, mort el verí.
23.
Cada's quí viu en s'art que pren.
24.
Qui no es de l'art, el gasta.
25.
Qui no arrisca, no pisca.
26.
S'ase de'n Mora, de tot quant veu s'ena-
mora.

Venals

Hi ha unes portes veyes de ausina, de portal de carré, que están en bon estat y que durarán més qu'un es noves de trinquis.

També hi ha un carro de feyna mitjantser qu'el donarán en xaripa.

A n-aquesta Imprenta en darán raó.

ALMACENES == MONTANER

SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á 11

== PALMA ==

Pañería, Sastrería, Novedades, para Señora y Caballero, Camisería, Lencería, Mantelería, Confección de blanco, Géneros de punto, Estatuaria Religiosa, Plata Meneses, Medallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Efectos Militares, Uniformes, Gorras, Espadería, Corbatería, Tapices, Alfombras y Cortinajes

EN LA SUCURSAL "CAN BITLA,"

ROPAS HECHAS Y SASTRERIA ECONOMICA

DIETARIS PER L'ANY 1912

A nostra Llibrería en tenim de fuya y de mitja fuya per dia, de bona enquadració, que tenen les guies Madrid, Barcelona, Valencia, Sevilla y de Palma de Mallorca, y duen una infinitat de dates útils.

Se venen 1'75 y 1'25 ptes. respectivament.

CALENDARIS MERICANS

Blocs del Cor de Jesús
de Sant Antoni de Padua
Comuns

Gran varietat de cartons hermosos y barato que vos veureu embarassats per triar.

Ca-Nostra

SETMANARI POPULAR

PREUS Y CONDICIONS

A 4 pessetes l'anyada entera.

A n-els Srs. mestres y mestresses d'escola los donám la suscripció a mitat de preu: a dues pessetes l'anyada.

A n-els obrers y pobres qui nos ho demanin los feym la metexa rebaxa.

A les persones qui comprin a nostra Llibrería per 100 pessetes cad'any, y taguin totd'una, les regalám la suscripció.

¿SE VOL MÉS BARTURA?

ADMINISTRACIÓ: CARRÉ DE LA MURTA, 5,—INCA.

IMPRESA DE CA-NOSTRA

Se confecciona tota classe de modelats de Juljats municipals y Caxes rurals baixos intelijents direccions. Talonaris per la loteria nacional, programes y tota classe de treballs ab prouit y economia.

INCA MURTA, 5.

Flors de Tardor

POESIES DE

Antoni Gelabert y Cano

ab próech de Mn. Lorens Ribes

Mestre en Gay Saber

Se venen a 1'50 ptes. l'exemplar a n-aquesta llibrería.

CASA PARA ALQUILAR

Hay una con dos pisos, cochera, jardin, agua en abundancia. Para más informes dirigirse á D. Miguel Pujadas, Abogado.—C. 2.—INCA.

LOS PREVISORES

DEL PORVENIR

Asociación mútua nacional de ahorro y pensiones, capital ilimitado en constante progresión creciente constituido en Inscripciones Nominativas y depositados sus resguardos en el Banco de España. Cuenta corriente en el Banco de España. Oficina Central de Asociación Hechegaray 20 Madrid. Indiscutible. Doce millones de pesetas dan 480.000 de renta anual; de modo que Los Previsores del Porvenir, en 7 años de ahorro, han logrado tener más de 1,300 ptas. diarias de renta sujeta á los impuestos legales de tributación. Número de la última inscripción 116.781. Cientos y 13.025,000 pts. de capital. Inscripciones de 1 á 5 ptas.

Para más informes dirigirse á

D. Pedro Pujadas F.

ORIENTE 12. INCA.

INTERESANTE PARA LOS Estudiantes de Latín.

La "Traducción interinea del Compendio de la Historia Sagrada según el texto de Le Monih, por don Pablo Ferrer, Pbro.," es una obra de gran utilidad para los jóvenes que cursan el Bachiller y la carrera sacerdotal por ser un método práctico para aprender la traducción latina.

Se vende en la librería de Miguel Durán Murta 5, a precio de dos pesetas el ejemplar.

Llibrería de Miquel Durán

LIBRETA DE INQUILINATO

Aquesta libreta es molt convenient per formalisar els arrendaments de cases y pisos, pues a més del contracte dú 96 rebuts mensuals, trimestrals o anyals, axí com se vol. Val 10 céntims una, y a pesseta la dotzena.